

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

*Местото каде ќе дознаеш
што навистина
вреди да се прочита...*

Наслов на оригиналот издаден од страна на **THE BERKLEY PUBLISHING GROUP, Penguin Group (USA) Inc.**

Just the sexiest man alive

© Julie James, 2008

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам книги, 2011**

Сите права обезбедени и задржани во договор со **THE BERKLEY PUBLISHING GROUP, Penguin Group (USA) Inc.**

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Превод од англиски Ивана Николовска

Јазична редакција Ана Кулеванова

Јазична редакција Александра Христов

Дизајн Диме Спасев

Компјутерска обработка Владимир Мирчевски

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

САМО НАЈСЕКСИ
МАЖ КОЈ ПОСТОИ

ЏУЛИ ЏЕЈМС

*Посветено на мојот дедо поради тоа што
ме инспирираше да го започнам патувањето,*

*и на мојот сопруг поради тоа што
ми е сопатник во текот на истото.*

ПОЧНУВА ИГРАТА

„Дали сум во право што имам впечаток дека сум Ви антипатичен, госпоѓице Донован?“ тивко праша тој, весело кружејќи околу неа.

Тејлор го следеше со поглед, со рамен тон на гласот. „Нема да дозволам чувствата за Вас да ја загрожат мојата кариера, господине Ендрус. Ме вовлековте во многу неволји на работа, знаете.“

Џејсон застана, изненаден што одеднаш се почувствува непријатно. „Ајде вака да направиме...“ самоуверено рече тој. „Дозволете ми да Ве почестам еден пијалак. Можеме да почнеме од почеток – да се запознаеме како што доликува.“ Џејсон ја упати својата насмевка по која лудуваше целиот свет. Насмевката која имаше заработено пет и половина милијарди долари на неговите „мали проекти“. „Како Ви звучи тоа?“

Тејлор ја навали главата, како да размислува за неговата понуда. Тогаш, со рацете прекрстени преку градите, направи неколку чекори кон него. Кога беше толку блиску што практично се допираа, погледна во него со своите зелени очи речиси продирајќи низ неговите. Џејсон можеше да ја почувствува топлината на нејзиното тело и се прашуваше дали таа знае за што размислува тој во моментот.

Очигледно знаеше.

„Ајде да разјасниме некои работи, господине Ендрус.“ цврсто рече таа. „Ова е бизнис. Ништо повеќе.“

Пред да може Џејсон да каже што било, Тејлор се заврти и се упати кон излезот. „И очекувам утре рано наутро да бидете во мојата канцеларија. Обидете се да не доцните.“

БЛАГОДАРНОСТ

Прво и основно, би сакала да му се заблагодарам на мојот филмски застапник, Дик Шеперд, кој веруваше во оваа приказна, и во мене, од самиот почеток, и без кој ништо од ова немаше да се случи.

Исто така би сакала да ја изразам својата најдлабока почит кон целото мое семејство за нивната љубов и постојаното и непрекинато охрабрување.

Засекогаш ќе им бидам благодарна на моите поранешни читатели кои одвоија дел од своето време за да ја прочитаат оваа приказна уште тогаш кога се викаше „Проектот Ендрус“, а посебно на Ами Вин, Брајан Гуарачи, Брендан Керол и Керен Шмит за нивниот значаен придонес и на Мејсон Новик за неговите совети за вредноста на судирот во романтичните комедии.

Особена благодарност за мојот агент, Сузан Крафорд, чија страст и ентузијазам се навистина инспиративни, како и за мојата уредничка Венди Мекарди за неверојатната поддршка; нејзината асистентка, Алисон Брендау и сите останати во Беркли.

Конечно, и најважно, сакам да му се заблагодарам на мојот сопруг, Брајан, за неуморното читање на секој дел, за тоа што беше мојот најтежок критичар и што сето ова го направи возможно.

ЕДЕН

ТЕЈЛОР ДОНОВАН можеби беше нова во Лос Анџелес, но нема сомневање дека ги препозна гомнениците веднаш штом ги слушна.

Беше понеделник наутро, 8.15 часот, искрено, малку рано, барем во мозокот на Тејлор, за да се расправа со последната тура од бесмислици кои доаѓаа од нејзиниот противник, адвокатот Френк Сидлецки од Комисијата за еднакви права при вработување. Но еј, беше неверојатно сончево утро во Јужна Калифорнија, а нејзиното кафе од Старбакс веќе почна да делува, па таа беше подготвена да биде фина.

Повикот од Френк дојде токму кога Тејлор влезе на паркингот од зградата на нејзиното работно место во центарот на ЛА. Откако ја крена слушалката, му дозволи на својот противник да зборува неколку минути (без да го прекине, би можело да се додаде), за праведноста на состојбата на неговиот клиент и за тоа како Тејлор и нејзиниот комплетно неправеден клиент би требало да бидат среќни што имаат можност да се согласат да платат зо милиони долари и оваа судска постапка да заврши. Но со Старбакс кафе или без него, толку многу бесмислици во еден телефонски повик во понеделник наутро беа премногу.

Тејлор немаше друг избор освен да го прекине викањето на Френк, молејќи се да не го изгуби телефонскиот сигнал при влегувањето во лифтот.

„Френк, Френк“, рече таа со крут, но професионален тон „нема шанси да ги прифатиме тие цифри. Ги сакаш сите тие пари само поради тоа што твоите клиенти слушнале неколку безобразни зборови на работното место?“

Таа забележа дека една постара двојка влезе во лифтот со неа. Културно им се насмевна и го продолжи разговорот.

„Знаеш, ако Комисијата за еднакви права при вработување бара триесет милиони долари во случај за сексуално малтретирање“, му рече таа на Френк, „барем кажи ми дека некој неког нарекол „ороспија“ или „курва“.“

Со крајот од окоето Тејлор ја забележа постарата жена, седумдесет и неколку годишна, како му упатува неодобрувачки поглед на својот сопруг. Но тогаш Френк продолжи понатаму со таканаречените вредности на обвинителската позиција.

„Морам да бидам искрена, не сум буквално импресионирана од твојот случај“, рече таа, пресекувајќи го. „Сè што имаш е безначајна низа на минорни инциденти. Не е дека некој шлапнал нечиј задник или дрпнал нечија цицка.“ Тејлор забележа дека постарата двојка почна дискретно, но брзо да се оддалечува од неа кон спротивниот крај од лифтот.

„Се разбира дека не те сфаќам сериозно“, рече таа како одговор на прашањето кое ѝ го постави нејзиниот противник. „Зборуваме за триесет милиони долари тука!“ Наместо врескање, нејзиниот глас звучеше како да се смее, што искуството покажа дека многу повеќе ги иритира нејзините противници.

Немаше причина да потроши ниту една минута повеќе па својот став го сумираше во неколку едноставни реченици. „Френк, овој случај е само трик за

публицитет. Моите клиенти не направиле ништо не-легално, а и двајцата знаеме дека нема да имам проблем да го докажам тоа пред поротата. Навистина не гледам причина понатаму да разговараме за оваа смешна понуда. Јави ми се кога некој ќе види нечиј пенис.“

Тејлор трескајќи го исклучи телефонот, го пушти во актовката и ѝ се насмевна на двојката како знак за извинување. Нивните грбови беа залепени за сидот од лифтот и зјапаа во неа, со подзинати усти.

„Извинете за целата онаа работа со пенисот“, рече таа и невинно ги крена рамениците кога лифтот силно засвони означувајќи го неговото пристигнување на дваесет и третиот кат. Упати еден последен поглед кон старата двојка.

„Тоа е професионална деформација.“

Им намигна.

И тогаш, вратите од лифтот се отворија, а таа влезе во преполната, разработена канцелариска просторија која ја дочека.

ТЕЈЛОР ГО ОБОЖАВАШЕ звукот на адвокатска канцеларија полна со живот. Телефоните кои се откорнуваат од свонење, жестоките правни разговори кои се слушаат од зад затворените врати, принтерите кои вредно печатат над педесетина страни резимирани случаи, разнесувачот на пошта кој со количката ги остава судските покани и наредби на различни бироа – сето ова беше музика за нејзините уши. Тоа беа звуците на луѓе кои вредно работат.

И ниту еден колега (или барем Тејлор се надеваше дека постарите партнери се согласуваат со ова) не работеше толку многу како неа. Од првиот момент, а тоа беше пред седум години, кога стапна во канцеларијата на „Греј и Далас“, даваше сè од себе за да биде сигурна дека таа ќе биде онаа која ќе оди на сите

важни случаи. А сега компанијата ја прати во Лос Анџелес за да преземе важен јавен случај за сексуално малтретирање кој вклучуваше една од најпознатите продавници во земјата. Таа беше комплетно свесна дека ова беше тест за да видат колку всушност е способна.

А беше и повеќе од подготвена да одговори на тестот.

Тоа утро, Тејлор прошета низ ходникот кон нејзината канцеларија, застанувајќи до бирото на нејзината секретарка исто онака како што правеше секое утро во изминативе две недели откако дојде во Лос Анџелес.

„Добро утро, Линда. Некаква порака?“

Линда потскокна од бирото. Очигледно имаше нешто во врска со Тејлор што правеше другите околу неа да имаат чувство како да мора да изгледаат зафатено.

„Добро утро, госпоѓице Донован“, успешно одговори Линда. „Имате една порака – господин Блејкли би сакал да Ве види во неговата канцеларија кога ќе бидете слободна, најрано што можете.“

Тејлор запре за момент. Тоа беше чудно – немаше план тоа утро да се сретне со Сем.

„Дали кажа во врска со што?“

„Жалам, не, госпоѓице Донован.“

Тејлор се упати кон својата канцеларија додека сè уште ѝ зборуваше на Линда. „Јави ѝ се на секретарката на Сем и кажи ѝ да му пренесе дека ќе бидам таму за пет минути.“

Тогаш ја брцна главата низ вратата и ѝ се насмевна на својата асистентка.

„И Линда, запомни – викај ме Тејлор.“

ПРЕД ДА ЗАТРОПА на вратата за да се најави, Тејлор не можеше, а да не застане со воодушевување

пред канцеларијата на Сем. Тоа беше прекрасна аголна канцеларија со огромно дрвено биро во боја на цреша и полици за книги од истото дрво, луксузен кремаст килим и големи прозорци од подот до таванот кои зафаќаа два зида.

Според неа, богато декорираната канцеларија на нејзиниот колега значеше многу повеќе од само некаков симбол за високиот статус, дизајниран за да ги импресионира клиентите и другите адвокати. Тоа беше знак за вистински успех. И, еден ден, да се надеваме не во премногу далечна иднина, таа ќе има иста таква канцеларија за себе – знак дека таа ја достигнала главната цел во животот.

Пред неколку години, родителите на Тејлор направија многу жртви за таа да може да биде таму каде што стоеше тоа понеделничко утро. Израснати во Чикаго во работничко соседство, нејзините тројца непокорни и не нешто особено академски ориентирани постари браќа, заминаа во средното локално католичко училиште за момчиња. Тејлор, на почетокот претпоставуваа дека исто како нив, ќе оди во локалното училиште за девојки. Но откако ги видоа неверојатно високите оценки и способности на нивната единствена ќерка во основното училиште, родителите на Тејлор одлучија дека таа го заслужува најдоброто образование кое може да се купи со пари, дури иако тоа значеше дека требаше да потрошат пари кои ги немаат. Па, со цел да ѝ овозможат една година школување од единаесет илјади долари на Универзитетот во Чикаго (додека сè уште издржуваат четири деца), нејзините родители ставија под залог уште еден дел од нивната куќа, а татко ѝ ја поправи *Корветата* од 1965-та која ја чуваше во гаражата и ја продаде.

Длабоко благодарна на ваквите жртви, Тејлор им вети на родителите дека никогаш нема да зажалат за инвестицијата која ја вложиле во нејзиното образование. Ова беше ветување кое ја следеше цело средно

училиште и факултет, а сè уште ја мотивираше и до ден денес. Откако дипломира на Правниот Факултет, Тејлор одлучи да работи за „Греј и Далас“ од едноставна причина што тоа беше највисоко рангирана правна компанија во Чикаго, а една од најдобрите и во целиот свет. Тоа ја направи горда, да биде дел од таква машинерија.

А таа ќе направеше сè што беше потребно за да успее таму.

За среќа на Тејлор, таа навистина сакаше да биде адвокат и не го одбра тоа како некои од нејзините врсници поради погрешни причини. Многумина од нив се решија за правото бидејќи Медицинскиот Факултет беше премногу тежок и потребни беа многу години за да почнеш да правиш пари, или поради притисоци од страна на нивните семејства, или пак едноставно затоа што не можеле да се сетат на нешто попатетно. За разлика од сите нив – Тејлор навистина сакаше да биде адвокат. Од моментот кога го одржа своето прво сослушување на испитот на правниот факултет, сè некако беше на свое место.

И така, додека стоеше пред вратата на луксузната канцеларија на Сем, не можеше, а да не се насмевне – не само од восхит, туку и од исчекување на она што се надеваше дека наскоро следува.

Еден ден, Тејлор си рече во себе. *Еден ден*.

Си го измазни палтото и тропна на вратата на Сем. Тој погледна нагоре од неговиот компјутер и топло ја поздрави со насмевка.

„Тејлор! Влези.“

Таа седна на една од фотелјите пред бирото на Сем. Во стилот на сите остроумни правобранители, фотелјите за гостите беа петнаесетина сантиметри пониски од онаа на Сем, овозможувајќи му него да ги гледа од високо своите посетители.

„Се смести веќе?“ праша Сем.

Тејлор виновно се насмевна на прашањето, помислувајќи на неотпакуваните кутии раштркани низ ходникот во дневната соба од двособниот апартамент кој компанијата го изнајми за неа. „Речиси.“

„Преселувањето е вистински давеж, зар не?“

„Па ме држи зафатена кога не сум тука.“

Сем ја погледна. „Да, веќе забележав дека последна си заминуваш од канцелариите. Треба да си земеш малку време додека да се навикнеш, пред да почнат работите да се движат во петта брзина.“

Тејлор одлучно одмавна. За неа не постоеше друга брзина освен петта. И Сем Блејкли, главниот за парници во Лос Анџелес, беше човек кој навистина, навистина сакаше да го импресионира.

„Само сакам да пристигнам на местово со истото темпо на трчање, тоа е сè.“

Сем имаше остри црти како на лисица кои уште повеќе се истакнуваа додека одобрувачки се клештеше на бизнис стилот на Тејлор. „Каж ми тогаш, како оди случајот?“

Тејлор се навали во столицата додека кратко резимираше. „Оди многу добро. Ги држиме сите работи со доказите под контрола. И еден од нивните адвокати утрово ми се јави за да ми понуди спогодба.“

„Што рече ти?“

Тејлор итро ја накоси главата. „Да речеме само дека разбраа дека не сме заинтересирани.“

Сем почна да се смее. „Одлично. Известувај ме постојано и слободно доаѓај ако во кој било момент ти притреба совет или насока.“

Тејлор кимна во знак на согласност, ценејќи го тоа што Сем имаше пристап кој не значеше мешање во нејзината работа. Откако дојде во Л.А., тој беше и повеќе од среќен да ѝ дозволи таа да ја грабне топката и да трча со неа, стил на менаџирање со кој таа обожаваше да работи.

Иако таа претпостави дека тоа беше крај на состанокот, наместо да ѝ каже дека е слободна, Сем се поднамести во столицата како да имаше да каже уште нешто.

„Имаше уште нешто на ум, Сем?“

Неговиот говор на телото во тој момент изгледаше малку... чудно. Не го познаваше Сем толку добро па не можеше така лесно да го прочита како партнерите во Чикаго. Чекаше додека Сем повторно не се навали во столицата, зјапајќи во неа низ интензивна пауза, а притоа создавајќи некоја драматична најава за она што сакаше да го каже. Што и да беше тоа. Како и голем број други опасни адвокати на кои Тејлор налетала досега, Сем очигледно веруваше дека треба во текот на целиот живот да се однесува како да е пред порота.

„Всушност, има уште една работа за која се надевав дека би можел да добијам твоја помош“, почна Сем внимателно. „Знам дека те позајмивме од Чикаго само за случајот со сексуалното малтретирање, но ова не би било задача со полно работно време.“

Тејлор ја заинтригира овој вовед. Таа веќе работеше и ноќе и за викенд, па претпостави дека оваа мистериозна задача би можела да биде добра можност штом Сем сметаше дека таа би требало да најде место за неа во својот распоред.

„Про боно¹ задача?“ праша таа.

Сем уште повеќе се навали во својата столица како внимателно да размислуваше за одговорот на ова прашање, како сведок фатен во стапица. „Па... не баш. Јас би го нарекол услуга.“

Радарот за гомненици на Тејлор веднаш почна да го вклучува алармот. Таканаречените услуги за партнери обично значеа потрошени неплатени часови поминати во подготовка на говор или истражување за

¹ Неплатено, бесплатно

некое здружение за да му се помогне на некој нивни одамна заборавен, но сакан внук.

„Каква услуга?“ праша Тејлор, иако веќе знаеше каков ќе биде одговорот на Сем. „Па тоа е една многу интересна ситуација...“ ќе почне тој. Сите партнери ги опишуваа криминалните активности на нивните „семејни врски“ како „интересни ситуации“.

Сем се навали нанаш кон бирото. „Па тоа е една многу интересна ситуација...“ почна тој.

Бинго.

Тејлор се обиде да изгледа како да е полна со ентузијазам пред тој да продолжи.

„Тоа е услуга за еден од партнерите овде, Бил Мицелс“, рече Сем. „Сигурен сум дека знаеш кој е тој – тој е шеф на одделот за даноци. Еден од неговите клиенти му побарал услуга.“

Тејлор едвај се воздржуваше за да не почне да превртува со очите. Одлично – криминални активности на клиент. Единствената работа која можеше да биде полоша од разгален внук на богат партнер беше разгален клиент на ненормално богат шеф. Се подготви и се стегна за да го издржи остатокот од говорот на Сем.

Но она што тој го кажа следно ја изненади.

„Како што знаеш и самата, Бил ги средува даноците на повеќето големи имиња во Холивуд. Еден од неговите клиенти, актер, ќе снима правен трилер. Па тој побара да помине некое време со некој од нашите адвокати за да добие чувство за вистинската работа на адвокатите, за нивното однесување во судницата. Знаеш, став, каде да се застане, како да се зборува и сите тие работи.“

Сем направи пауза за да добие драмски ефект. Ова ѝ даде малку време на Тејлор за да го свари она кое тој го кажа до тој момент.

Да му биде дадилка на актер кога има само три недели до нејзиното судење?

Апсурдно.

Ова мора да беше вистинска шега. Ха ха, ајде да ѝ се смееме на новата вработена од Чикаго која мисли дека сите во Лос Анџелес се опседнати со славните.

Тејлор се насмевна и затресе со показалецот кон Сем за да му даде до знаење дека вицот не му запалил. „Претпоставувам дека се шегуваш.“

Но лицето на Сем стана сериозно и ја погледна со оној поглед кој значеше „Што е проблемот?“ со кој партнерите секогаш ги гледаа адвокатите кога им даваа некои апсурдни задачи.

Тој не се шегуваше.

Срање.

„Ајде да бидеме искрени, Тејлор“, рече Сем, со тон кој велеше: *Сите ние овде сме другарчиња*. „Нема да ставам некој од партнерите на оваа задача. Имам многу подобар начин како да ги употребам оние од нас кои заработуваат по 800 долари на час.“ Тој ѝ намигна. Кога партнерите беа во јавност, или помеѓу клиентите, тие сакаа да се трескаат од земја и да глумат како се многу засрамени од смешните бројки кои ги заработуваат. Но зад затворени врати, тие „смешни“ бројки беа извор на голема гордост.

„Како и да е, ова е одлична можност за придобивање на иден клиент“, продолжи тој „така што морам да одберам соработник кој ќе остави добар впечаток. Тебе.“

Тејлор ги прекрсти рацете пред себе и брзо почна да размислува кој е најдобриот начин за благодарно да ја одбие понудата на Сем. Знаеше дека ова на некој начин требаше да го сфати како комплимент од страна на Сем, но работењето со некој 'прима дона' актер кој во судницата ќе се дере „Ви не можете да се носите со вистината!“ – навистина не се вклопуваше во нејзината замисла за сериозна адвокатура.

Се озари кон Сем со нејзината најдобра мека насмевка за одбивање понуди.

„Сем, јас сум поласкана. Но, зарем не мислиш дека некој друг од колегите во фирмава би бил посоодветен за ваков тип на проект? Не би сакала да се појавам овде и да бидам новата девојка која дошла од нигде никаде и ја украде нивната шанса да работат со холивудски актер.“

Тоа не звучеше воопшто лошо, се пофали себеси. Очигледно и самата имаше мала дарба за глума.

Но тогаш Сем го извади цокерот од раков.

„Па, Тејлор, од Чикаго ме уверуваат дека ти си најдобриот адвокат кој тие го имаат. Ако е тоа вистина, зарем не мислиш дека ти би требала да нè претставуваш?“

Директен предизвик за да ги испровоцира нејзините вештини како адвокат. Болната точка на Тејлор. Таа воздивна бидејќи имаше само еден одговор на тоа прашање.

„Кога ќе ви требавам?“

Сем победнички се исклешти со што уште еднаш ја потсети на лисица. „Четврток.“

За кратко, Тејлор помисли дека доби уште една шанса да се извади од целата таа ситуација. „Ох... баш ми е жал“, рече таа. „Јас во четврток морам да ги презентирам документите за случајот пред судот.“ Пукна со прстите во воздух. Штета.

Но Сем немаше намера да се откаже од неа толку лесно.

„Иако знам дека за тебе е речиси смрт да пропуштиш да отидеш на суд, мислам дека некој друг може да го направи тоа наместо тебе. Не е толку важна работа.“ Потоа пристојно ги прекрсти рацете на градите, со што сакаше да ѝ даде до знаење дека дискусијата беше завршена.

Па така Тејлор стана за да си замине. Пред да излезе му се исклешти на Сем со една доста необична насмевка. Таа насмевка би можела да се нарече: *Не*

знаеш колку сум возбудена што ќе треба да го сместам ова гомно во мојот напнат распоред.

„Нема проблем, Сем. Ќе средиме.“

Тргна да си оди и речиси стигна до вратата, а тогаш се сети. Погледна назад преку рамо. „Не ми ни текна да прашам – кој е актерот?“

Сем расеано зирна над компјутерот, очигледно веќе се имаше вратено на својата работа која му носи 800 долари на час.

„Хмм... Џејсон Ендрус.“

Тие зборови направија раката на Тејлор да се лизне од кваката која ја имаше фатено. Се сврти повторно кон Сем, обидувајќи се да изгледа нешалантно. „Навистина? Разбирам.“

За жал, нејзината првична реакција не помина незабележано. Лицето на Сем стануваше сè посериозно додека се исправуваше зад своето биро и се доближуваше кон неа.

„Знаеш Тејлор, јас му реков на неговиот менаџер дека твојата репутација во фирмава покажува дека можеш да стоиш рамо до рамо со кој било маж. И да победиш.“ Сем направи значајна пауза и зјапаше во неа како некој воен генерал.

„Немој да се внесуваш во ова“, тој остро ја подучи.

Очите на Тејлор се стеснија од бес со самата помисла на тоа. После Даниел, нејзините денови на внесување, залетување, занесување или какво било друго „-ање“ со кој било маж, славен или не, беа завршени.

Сем беше во право: таа беше и повеќе од способна за да стои рамо до рамо со кој било маж. Таа, во основа, беше така воспитана и израсната. Додека растеше, татко ѝ беше наредник во полицијата и работеше двојни смени, а мајка ѝ, медицинска сестра, често работеше прекувремено така што Тејлор мораше да ја чуваат нејзините тројца постари браќа. А според нив, единствениот начин да се справат со фактот дека после училиште и за време на викенд треба да чуваат де-

војче, беше да се преправаат дека таа е всушност, момче - и тоа момче со плетенка.

Еден од омилените филмови на Тејлор беше „Нивна лига“ и во тој филм, ликот на Том Хенкс кажуваше една реченица во која таа секогаш се пронаоѓаше. Едно девојче од тимот плачеше бидејќи пропушти добра акција и Том Хенкс ѝ рече: „Нема плачење во бејзболот.“ Тоа беше еден вид на мантра во детството на Тејлор со таа разлика што за неа немаше плачење во бејзболот, во фудбалот, во криенката (дури и кога нејзините браќа ја забораваа дека е скриена во гаражата на соседите и ја оставаа таму по два часа), во качувањето по дрва, паѓањето од горенаведените дрва и кршењето рака па дури и во риболовот кога нејзините браќа ја користеа нејзината колекција на гасеници миленици како мамки за рибите.

Да, Тејлор уште како мала научи дека единствениот начин да излезеш на крај со момците и да им ја замолчиш устата беше да им покажеш дека не трпиш гомненици од НИКОГО. Тоа беше лекција која добро ѝ послужи во работењето за голема адвокатска компанија каде жените беа само 15% од вработените и покрај фактот што секоја година на правните факултети ги имаше сè повеќе од мажите. Некаде по патот овие жени се губеа, беа игнорирани, исклучувани или едноставно избираа друг пат.

Како и да е, Тејлор одамна имаше одлучено дека таа нема да биде жртва на она што адвокатските фирми го сметаа за неизбежна реалност. Па дури и ако тоа значеше дека би требало да јаде нокти за појадок.

Па како одговор на лекцијата на Сем дека не би требало да се внесува во оваа задача, таа ги прекрсти рацете на градите и имаше само една работа да каже.

„Нема шанса.“

Сем се насмевна и задоволно кимна.

Тејлор се сети на уште нешто. Таа внимателно му го постави на Сем последното прашање.

„Но морам да прашам, Сем, земајќи ја превид... репутацијата... на овој клиент, дали фактот што сум жена имаше некакво влијание на тоа што ме избравте мене за проектот?“

Сем исправено застапа пред неговото биро, подготвен да ги докаже способностите за испрашување кои ги стекнал во последните дваесет години.

„Тејлор, во твојот случај за сексуална злоупотреба, што им велиш на твоите клиенти во врска со тоа кој треба да ја води нивната одбрана, маж или жена?“

„Жена“, одговори таа, без двоумење.

„А зошто е тоа така?“

„Бидејќи клиентот изгледа многу поуверливо ако има жена адвокат која тврди дека жените во нивната фирма се третираат чесно.“

Сем направи драмска пауза пред својата замислена порота. „Тогаш, значи, се сложуваш со тоа дека, освен што си најдобриот адвокат за оваа задача – твојот пол исто така може да биде предност за оваа компанија?“

Тејлор ја сфати пораката. Замолчи и играј ја играта.

Му се насмевна на нејзиниот шеф.

„Во четврток значи.“

ДВА

ЏЕЈСОН ЕНДРУС.

Тој ќе биде во нивните канцеларии во четврток.

Најголемиот актер во Холивуд.

Џејсон Ендрус.

Филмската ѕвезда. Во секоја смисла на зборот. Параците го следат секој негов чекор. Лудите обојавателки се прикрадуваат во неговата спална соба.

Во секоја ебена смисла на зборот.

Пододна, кога секретарката на Тејлор ги направи своите „истражувања“, таа се стаписа пред насловната страница од јунскиот број на списанието „*Rolling Stone*“ кои во интервјуто го опишале како „ужасно привлечен и вистинска легенда на денешницата. Како Кларк Гејбл или Кели Грант, зрачи со природен шарм и самодоверба. Смета дека е попометен од многумина и искрено, најверојатно и е. Смртоносна комбинација која очигледно не му дозволува да има почит за многу други луѓе.“

Ужасно привлечен. Природен шарм и самодоверба.

Џејсон Ендрус.

И таа ќе работи со него.

Додека Тејлор ја напушташе канцеларијата на Сем, одеднаш се најде себеси како размислува за тоа кога последен пат се депилираше и кога ѝ е следниот закажан термин. Хмм... можеби некаде...

Но веднаш ја избрка таа смешна мисла од главата. Те молам. Таа беше *професионалец*. Па така Госпоѓица

Професионалка си го исправи палтото и полека ја затвори вратата од канцеларијата на Сем зад себе. Одеше кон својата канцеларија со најнормално опуштено движење, како да не се случило ништо чудно, како да работи со познати секс Богови постојано. Таа никогаш, никогаш не дозволила некој на работа да ја види несредена или збркана – дури ни пред неколку месеци кога поминуваше низ најлошата фаза од раскинувањето со нејзиниот бивши свршеник. Нека биде проклета ако сега дозволи некој актер да ја направи нервозна пред очите на другите.

„Линда, морам да го испразнам распоредот за во четврток“, рече Тејлор додека се доближуваше до бирото на нејзината секретарка. Сиркаше кон календарот за да види како би било најдобро да ги прераспореди работите за да има време да ја смести оваа нова „задача“.

„Има промена во плановите – излезе една нова работа.“

Едвај успеа да ја докаже реченицата, а Линда веќе беше на нозе. Столицата зад неа летна назад и силно тресна на земја, но се чинеше дека Линда ништо не забележува.

„Ох Господе мој! Значи вистина е? Навистина ќе работиш со Џејсон Ендрус?“

Како по ѓаволите ова толку брзо се рашири? Тејлор фрли еден поглед низ канцеларијата и забележа дека сите други секретарки престанале со она што го работеле и зјапаат во нив. Зјапаа во неа со ококорени очи и го држеа здивот како нивните животи да зависа од нејзиниот одговор. Кревајќи го погледот нагоре, таа забележа дека не само секретарките туку и некои од адвокатите стојат на вратите од своите канцеларии и гледаат во неа. Во тој момент, целосното работење во „Греј и Далас“ беше комплетно застанато.

Со сто пара очи ставени на неа, Тејлор го прочисти грлото и им се обрати на сите во канцеларијата

кои беа во исчекување, како да беше некој гласник кој го најавува доаѓањето на кралот во селото.

„Да, вистина е. Џејсон хмм... Ендрус ќе биде овде. Во четврток.“ Тејлор почна да се лади мавтајки со раката бидејќи почувствува дека лицето почна да ѝ се вцрвенува. Чудна работа колку стана топло во канцеларијата во тој момент. Најверојатно има слаба вентилација, си помисли таа. Ќе мора да ѝ каже на Линда да ги повика луѓето кои ја одржуваат вентилацијата.

Околу неа секретарките и адвокатите избувнаа во весел и манијачки разговор за возбудливите вести кои им ги соопшти.

„Што да облечам?“

„Што мислиш дека ќе носи тој?“

„Зарем не беше неверојатен кога [овде вметнете ја омилената сцена/реченица или филм со Џејсон Ендрус]?“

„Мислиш ли дека“ – воздишка – „има шанси да е толку прекрасен во живо?“

Тејлор стоеше во средината на тој хаос. Како и секогаш, таа чувствуваше потреба да ја контролира ситуацијата па смилено почна да гестикулира кон секретарките кои скокаа околу неа како група возбудени зајаци.

„Сите мора да се смириле и соберете малку“, рече таа, обидувајќи се да ја надвика буката. „Мора да го третираме ова како кој било друг проект.“

На ова, секретарките малку се потсмирија и престанаа да играат наоколу. Линда зјапаше во неа со неверување. „Како кој било друг проект? Тоа е Џејсон Ендрус.“

Тејлор почувствува како повторно црвенеа. Проклета вентилација. Навистина некој мора да ја провери наскоро. Изразот на лицето на Линда покажуваше крајна збунетост. „Зарем навистина сакаш да кажеш дека не си ни најмалку возбудена поради ова?“

Тејлор луто воздивна како знак дека го губи трпението. „Ох, Линда, те молам...“ Не кажа ни збор повеќе, само се сврти и тргна кон својата канцеларија. Кога стигна до вратата, се сврти наназад и ѝ намигна на својата секретарка.

„Еј, не реков дека нема да биде забавен проект.“ Таа исчезна во својата канцеларија со итра насмевка на усните.

БЕШЕ ПОМИНАТ единаесет часот кога Тејлор паркираше на паркингот пред својата зграда. Се обидуваше во остатокот од денот да го тргне умот колку што е можно подалеку од „Проектот Ендрус“ (тоа беше име за проектот кое се користеше во канцелариите во текот на денот).

Кратко по нејзиниот состанок со Сем, Тејлор доби телефонски повик од еден од асистентите на „господинот Ендрус“ кој ја извести дека тој ќе дојде во канцеларијата во четврток наутро во девет часот. Асистентот кој постојано повторуваше: господинот Ендрус, господинот Ендрус... ја потсетуваше Тејлор на британските слуги од осумнаесеттиот век.

Слугата - асистент ѝ кажа на Тејлор дека од неа се очекува да не доцни бидејќи господинот Ендрус има многу строг и преполн распоред. Целиот тон на разговорот ја иритираше.

Да разјасниме нешто, сакаше да му каже Тејлор. Јас него му правам услуга.

Таа не била во Лос Анџелес доволно долго за да може да се привикне на фактот дека овде служењето на славните кои сметаат дека се премногу важни е дел од секојдневието кое воопшто не се става под знак прашалник. Таа можеби сега живееше – привремено – во градот на соништата, но нејзиниот живот беше доста приземјен за реалноста. А тој живот, без разлика дали во Л.А. или во Чикаго, беше Правото. Меѓу

другото, со оглед на тоа што нејзиниот напорен распоред ѝ даваше време да гледа само околу четири филмови годишно, таа немаше доволно интерес за таа индустрија за да ја боли уво за разгаленото его на Џејсон Ендрус. И, доста беше сигурна – со оглед на неговата лоша репутација – дека тој веќе има доволно „работи“ кои може да го разгалуваат дополнително до крајот на животот.

И покрај силните ставови кои Тејлор ги имаше на оваа тема, таа сметаше дека даде доста дипломатски одговор на инструкциите на слугата – асистент.

„Кажете ми сега, каков е обичајот? Дали треба да се поклонам *пред* или *откако* Неговото Височество ќе се претстави?“ праша таа, невинно.

Слугата – асистент не се насмеа, изгледа не му беше забавно тоа.

Откако го заврши телефонскиот разговор, Тејлор одлучи дека мора да направи план како да смести работа од три дена во два, пред да го запознае Неговото Кралско Височество. Прв приоритет ѝ беше да се сретне со Дерек, другиот соработник кој беше ставен заедно со неа на случајот за сексуално малтретирање. Кутриот Дерек, секогаш беше малку нервозен, а кога Тејлор му кажа дека треба да го презентира случајот во четврток, малку му требаше за да почне да го фаќа хистерија. За момент, таа помисли да му предложи да ги сменат улогите, но знаеше дека Сем очекува таа лично да се погрижи за актерот.

И покрај тоа што имаше работа во судот.

И покрај тоа што постоеше веројатност со тоа да му се наштети на клиентот.

Да не правиме муабет за тоа што таа сакаше или не сакаше.

Не дека имаше многу голем избор по тоа прашање. Навистина.

Но за останатиот дел од попладнето Тејлор имаше други, далеку поважни работи за кои требаше да се

грижи. Ги разгледуваше изјавите за случајот, единесет пати се справаше со спротивната страна за инструкциите на поротата и речиси дојде полноќ кога исцрпено се довлечка до влезната врата за да го земе ковертот кој Линда ѝ го предаде пред да замине од работа тој ден. Истражување, така го нарече нејзината секретарка. Таа возбудено се смееше, очигледно беше дека уживаше во овој нов проект. Поради таа ѓаволска насмевка на Линда, Тејлор сега се плашеше да го отвори ковертот. Го извлече од актовката додека одеше кон нејзиниот стан. Ги извлече листовите од него и се загледа во насловната страна од неделниот *магазин Пипл*.

Тејлор преврти со очите. Ох, Господе Боже – како таа да има време да го чита тоа. Но таблоидите имаат змиски подол начин да го привлечат вниманието и на најцврстите, а Тејлор не беше имуна. Она што ѝ го привлече вниманието беше приказната од насловната страна.

„*Жените на Џејсон Ендрус!*“

Сликата под насловот беше составена од три различни фотографии кои беа монтирани во една, а на секоја од трите фотографии, филмската ѕвезда беше со различна старлета/манекенка/ороспија која практично се бесеше на него.

Тејлор со презир ја затресе главата. Колку типично. Нешто во врска со овој маж и со тоа како тој отворено парадираше со своите освоени пленови ги иритираше нејзините феминистички чувства. Или можеби беше нешто уште полично.

Да, како да постоеше шанса таа да го признае тоа.

Го отвори списанието и од него испаднаа голем број други превиткани листови од други списанија на кои повторно се наоѓаше Џејсон Ендрус. Се растурија по земја. За кратко, Тејлор само стоеше и се свереше во страници и страници и страници и страници со „*Жените на Џејсон Ендрус!*“

Испуштајќи звук како да ѝ се гади, таа се наведна за да ги собере листовите. Последната слика од купот кој падна ѝ го привлече окото: актерот со прекрасна русокоса девојка на возраст од дваесет и пет-шест години. Тејлор веднаш ја препозна. Таа можеби не беше особено заинтересирана за „индустријата“ и гледаше филм само четири пати годишно, но и тоа беше доволно за да знае која е Наоми Крос. Го виде прашањето кое со крупни, дебели букви беше напишано над сликата: „Следниот плен на Џејсон?“

Одлучувајќи дека сепак може да живее и без да го дознае одговорот на тоа прашање, Тејлор ги врати назад во списанието страниците со старлети/манекенки/ороспии и тргна кон влезната врата. Во тој момент се препна од нешто што стоеше покрај вратата.

Голем букет цвеќе.

Како што прават сите жени кога добиваат цвеќе така и таа почна во главата да ја разгледува листата на потенцијални испраќачи. Бидејќи не се сети на ниту еден пријатен осомничен, погледна кон цвеќето со сомнеж. Го крена букетот и почна да пребарува низ него додека не ја најде картичката. Во истиот момент кога ја виде зажали што воопшто се помачи да погледне.

Жал ми е. И те сакам. Даниел.

ДАНИЕЛ ЛОРИ.

Најголемата грешка во животот на Тејлор.

Смешно голема. Гигантска.

Се имаа запознаено на правниот факултет кога таа беше трета година, а Даниел штотуку беше дојден да работи како професор за докази. Беше млад за професор, имаше само дваесет и девет години, но неговата диплома од отсеког за право на Харвард и четиригодишната пракса во државните канцеларии за право

на Америка, беа премногу атрактивни за факултетот да ги игнорира.

„Премногу атрактивен за да биде игнориран“, за таков важеше и тој помеѓу женските студентки на факултетот. Со ледено сини очи и златно руси прамени во неговата кафена коса, тој повеќе личеше на модел на „Ралф Лорен“ отколку на професор по право.

Даниел првпат ја покани Тејлор да излезе со него кога таа дипломираше. Таа, се разбира, рече не, бидејќи веќе имаше слушнато гласини за него дека многу често го гледаат со жени, а многу ретко го гледаат двапати со *иста* жена.

Шест месеци поминаа пред повторно да ја покани да излезат. Беше саботно утро и Тејлор се враќаше од теретаната, кога го најде како седи на скалите пред нејзината зграда.

Ќе рече дека дошол за да ѝ донесе кафе од Старбакс, се насмевна и ѝ го подаде кафето кое навистина го имаше погодено: големо лате со безмасно млеко и две таблети вештачки засладувач. Очигледно беше дека ѝ се имаше јавено на нејзината секретарка за да го дознае тоа.

Потребни беа пет саботни утра чекање, пет големи лате кафиња со безмасно млеко и две таблети вештачки засладувач, за Тејлор конечно да се согласи да седне на кафе со Даниел на некое друго место освен на скалите пред нејзината зграда.

Кафето водеше до пијалаци, пијалаци до вечери, вечерите до официјална врска, а сите тие работи го водеа Даниел до постојано повторување на тоа дека Тејлор е „вистинската“. Таа конечно се согласи да се всели со него, а година дена подоцна веќе беа свршени.

Тоа во никој случај не беше само кратка афера. Беа заедно долго време. Таа беше многу внимателна во првите неколку години од нивната врска, но со тек на време, шармот и постојаното искажување љубов на

Даниел ја натераа да го спушти нејзиниот штит. Веруваше дека го промени, дека повеќе не беше женкар.

Но еве ја сега во Лос Анџелес, живее сама. И без три-каратниот прстен од Тифани кој стоеше на нејзиниот четврт прст од левата рака.

Тејлор влезе во станот. Со раката на која повеќе немаше прстен, ги фрли клучевите на малата масичка покрај вратата и се упати кон кујната.

Таа беше среќна во поглед на станот кој компанијата ѝ го најде. Со оглед на тоа дека овој случај можеше да трае и повеќе од четири месеци, ниту таа, ниту компанијата, не сакаа таа да отседне во хотел за сето тоа време. Па така, еден од асистентите од Чикаго имаше задача да бара стан за неа. Потрагата по стан веќе траеше неколку дена кога соработниците од Лос Анџелес ѝ се јавија со предлог. Керката на еден од партнерите требало на есен да замине во Рим на факултет, а пред да започнат предавањата имала во план да ги шета Европа и Азија и тие барале некој кој би го изнајмил нејзиниот стан во Санта Моника. Класичен, модерен, прекрасен. Одлуката беше донесена веднаш штом Тејлор ги виде фотографиите кои ѝ ги пратија од канцелариите во Л.А. На неколку минути од плажа, со огромна дневна соба и мала градина, овој стан беше далеку подобар од кој било друг стан кој асистентот го имаше најдено и дефинитивно се исплатеше и покрај дополнителните 5-6 километри кои беа потребни за од него да се стигне до центарот.

За жал, оваа вечер шармот на станот беше уништен. Тејлор влезе во кујната и го стави *магазинот Пипл* на мермерниот шанк. Го тресна букетот цвеќе веднаш до списанието, не забележувајќи дека картичката од Даниел се протна во страниците на магазинот.

Се потпре на другата страна од шанкот и зјапаше во букетот од дваесеттина ружи со ентузијазам како да зјапа во мртов скитник. Колку е иронично тоа што

во пет години врска, Даниел сè уште не научи дека таа не сака цвеќиња? Се обиде да му стави до знаење неколку пати, велеше дека не биле практични, ха ха. Па добро, сега барем не мора да биде блага со него и да го засмева.

Отвори една од фиоките во кујната барајќи ножици, но погледот ѝ го сврти трепкањето на телефонската секретарка. Таа стоеше врз ладилникот за вино – еден од најмодерните кујнски апарати, така стоеше во описот за станот на асистентот. Она што асистентот не го знаеше беше тоа дека многу полесно ќе ја убедеше да го земе станот ако ѝ го спомнеше кинескиот ресторан под неа кој врши достава до два часот наутро, а не ладилникот за вино.

Тејлор посегна и го стисна копчето за преслушување на пораките. Ѐ олесни кога по сигналот го слушна веселиот глас на Кејт како ја поздравува.

„Еј, девојко! Јас сум, сакав само да проверам како се однесува Л.А. со тебе. Јас и Вал веќе почнавме да планираме кога да те посетиме. Ми недостигаш.“

Тејлор не можеше, а да не се насмее бидејќи вистината беше дека Кејт и Вал почнаа да ја планираат својата посета уште од првиот момент кога им кажа дека ќе се пресели во Л.А. за летниот период. А од пред две недели, Вал почна да ѝ праќа мејлови со „места кои ѝ предлага да ги посети“ – листа за која Тејлор се сомневаше дека има шанси да се состои само од најпрвокласните ВИП места (ресторани и барови) кои се спомнуваат во весниците и списанијата.

Тејлор погледна кон телефонската секретарка кога таа повторно бипна, што значеше дека имаше и втора порака. Го задржа здивот. Познат, зарипнат глас се прошири низ тишината во нејзината кујна.

„Тејлор, Даниел е. Се надевам дека ги доби цвеќињата... Навистина би сакал да поразговараме. Јави ми се.“

Посегна кон секретарката и веднаш ја избриша пораката. Немаше поим како Даниел ја добил нејзината адреса и телефонски број во Лос Анџелес. Претпоставуваше дека петгодишна врска со себе носи премногу заеднички пријатели кои би можеле да му помогнат во тоа. Се потпре повторно на шанкот и си ги повтори во себе неговите зборови.

Навистина би сакал да поразговараме.

Навистина? Зошто? Таа не можеше да се сети на ниту една работа која би можеле да си ја кажат еден на друг.

Со таа мисла на ум, Тејлор се упати кон чешмата и ја пушти водата да тече. Бидејќи чувствуваше обврска барем да се обиде да направи нешто со цвеќињата, таа извади една вазна и ја провери температурата на водата со прстот. Додека ги одмотуваше од хартијата, мислите повторно ѝ отидоа кон картичката.

Жал ми е. И те сакам.

Колку слатко. Даниел отсекогаш бил таков шармер.

Се разбира, тоа беше до оној ден кога таа влезе во неговата канцеларија за да разговара со него во врска со листата на гости за свадбата, а тој ја ебеше својата дваесет и две годишна асистентка на бирото.

Кучешки стил, меѓу другото.

Беа свртени со грб кон неа па кога таа влезе воопшто не ја забележаа и си продолжија со работа. Очигледно, не очекувале никој да се појави за време на таканаречениот „час за консултации со вработени“.

Дури и сега, во ретките прилики кога Тејлор ќе си дозволи да помисли на бившиот свршеник, сликата која ѝ доаѓа пред очи е: тој стои пред бирото со пантолоните спуштени до зглобови, рацете цврсто свиткани околу колковите на девојката, а нејзиниот задник се тресе нагоре надолу со сета своја величественост.

Прекрасно.

„Сонот на секоја девојка е да го види својот свршеник во таква поза“, рече таа со саркастичен глас, подоцна вечерта кога Кејт и Вал дојдоа за да ја утешат. Имаа шише вотка и многу мраз. Но кај Тејлор немаше никаква хистерија, депресија или лелекање: „Зошто мене мораше ова да ми се случи?“. И дефинитивно немаше солзи.

Затоа што во бејзболот нема плачење.

Тејлор се заколна дека ќе си го сочува барем тоа достоинство. Ќе го преболи Даниел и ќе продолжи со животот. И се заколна дека никогаш, никогаш повеќе нема да оди против своите инстинкти во врска со кој било маж.

Стоејќи во својата привремена кујна во апартманот во Santa Monica, Тејлор задоволно сфати дека речиси воопшто не помисли на Даниел во тие неколку недели додека беше во Лос Анџелес. Тоа беше најголемата причина поради која цвеќето и картичката толку ја изненадија.

Жал ми е. И те сакам.

Колку сентиментално. На Даниел очигледно не му беше толку лесно да престане да мисли на неа. Со таа мисла на ум, Тејлор го притисна копчето над мијалникот и апаратот за мелење и исфрлање на ѓубре гласно почна да врти.

Таа штотуку пронајде идеално место за неговото цвеќе.

СЛЕДНОТО ПОПЛАДНЕ кога Тејлор излезе од својата канцеларија на работа, ги виде сите можни секретарки од фирмата собрани околу бирото на Линда.

Без да го сврти погледот, групата жени направи простор за таа да може да се приближи и да види што е она што така го имаше заробено нивното внимание.

Телевизор.

Тејлор едвај успеа да го прикрие својот презир. Ох, ајде жити сè – па тој не беше толку вреден за да се крева толкава прашина околу него. Не знаеше дали беше во прашање потценувачкиот тон на неговиот асистент претходниот ден или, пак, неговото безобразно трескање од земја во статијата „Жените на Џејсон Ендрус!“, но таа сфати дека разви доста предрасуди за актерот со кој наскоро требаше да почне да работи. И ни една од нив дефинитивно не беше позитивна.

Сирна кон телевизорот точно на време за да види монтажа од слики на Џејсон Ендрус како поминуваат на екранот.

„Од каде го најдовте ова?“ ѝ шепна таа на Линда, не сакајќи да ја деконцентрира групата жени во оваа очигледно многу важна работа која ја имаа. Линда ѝ одговори на Тејлор без да ги одлепи очите од екранот. „Вчера вечерта имаше интервју со него на 'E!' па го снимив.“

Глетката на зашеметеното лице на нејзината секретарка ја натера Тејлор да си ја гризне усната за да не почне да се смее. Не можеше да го спречи тоа – визија ѝ помина низ главата: Џејсон Ендрус како влегува во канцеларијата следното утро, а вработените еден по друг паѓаат онесвестени на земја додека тој поминува покрај нив.

Сè уште не успевајќи да ја избрише таа слика од глава, Тејлор се сврти кон телевизорот каде Џејсон го интервјуираа во некоја наперчена луксузна хотелска соба. Не можеше, а да не забележи колку природно и релаксирано изгледаше тој додека го интервјуираа. Најверојатно тоа се должеше на многуте, многуте интервјуа кои ги дал во текот на животот.

Се разбира, исто така не можеше, а да не забележи колку добро изгледаше тој на камера. Таа би рекла дека неговото лице е едно од најпрепознатливите лица во светот: дива црна коса, постојана искра на само-

доверба во неговите дијамантски сини очи и ѓаволска насмевка како негов заштитен знак. Можеше да се каже дека тој е стандардот според кој се мери машката убавина и привлечност во последните десет години.

Тејлор се присети на една забава од пред неколку години каде Кејт, како еден вид на игра, им го постави на сите мажи во просторијата истото прашање: Кого би избрале – ако поради која било причина, да речеме пиштол на чело, за да го спасат светот, итн – кога би морале да имаат секс со друг маж? Без исклучок, секој маж на забавата го одбра Џејсон Ендрус.

„Постои ли друг одговор на тоа прашање?“ рече Крис, момчето на Кејт во тоа време, и се изнасмеа. За разлика од сите други, тој беше единствениот кој не почна веднаш да се бунува, да вели дека по прво би умрел и слични работи, пред да го одговори прашањето. Другите мажи на забавата кимнаа во универзално согласување: кога би морало да го направат тоа (ако имаат пиштол на чело), тогаш Џејсон Ендрус би бил единствената опција.

Тејлор повторно го сврти вниманието кон телевизорот, токму во моментот кога Џејсон седнуваше и пред себе ги испружуваше своите долги нозе. Имаше нешто поинакво во тоа што го виде така, на телевизија, тоа утро. Беше чудно на некој начин, но до тој момент таа не го гледаше „Џејсон Ендрус“ како *вистинска* личност. Тој беше толку популарен и недо-стижен што изгледаше како некоја холивудска креација, а не како човек од крв и месо. Па може да се каже дека сега се чувствуваше како за првпат да го гледа човекот.

Тејлор погледна на часовникот. Претпостави дека би можела да одвои неколку минути за да го погледне интервјуто пред да се врати на работата. Само како истражување, се разбира.

Новинарот кој седеше спроти Џејсон беше маж во своите триесетти години кој Тејлор бледо го препозна

од доделувањето на „Филмските Награди“ од минатата година. Тој со нетрпение се фрли на првото прашање. „Па, ајде да видиме, Џејсон, имаше три номинации за Златен Глобус, едниот од нив го освои, и две номинации за Награди од академијата од кои исто така освои една за твојата драматична улога како полицаец за наркотици на тајна задача во „Прекумерно“. Кажми ми: Има ли нешто повеќе од ова што би можел да посакаш?“

Џејсон му ја упати својата фамозна насмевка на новинарот. „Се разбира. Јас секогаш барам нешто што може да ме предизвика.“

Новинарот се подмести во столчето, подготвен за да удри со пожестокото прашање. „Имаше гласини дека си бил заинтересиран за главната улога во „Пустини““, но дека твојата плата – која моментално е врв за таа индустрија – едноставно била превисока за буџетот на филмот. Би сакал да дадеш некаков коментар за тоа?“

„Само дека им посакувам среќа на сите инволвирани во тој проект.“ Во релаксираниот поглед на Џејсон не се забележуваше ни грам омраза или непријателство. Тејлор се запраша дали тој глумеше. Всушност, се запраша дали некогаш не глумеше.

Новинарот продолжи да притиска. „Дали твоите најдобри желби се однесуваат и на Скот Кејси кој ја доби улогата наместо тебе?“

Џејсон продолжи да се смее додека nonchalantly си го местеше часовникот кој му се вртеше околу зглобот. Изгледаше доста индиферентно во врска со целата работа. „Ова е голем град и има доволно улоги за секој од нас. А покрај тоа, јас сум многу возбуден поради мојот нов проект – правен трилер во соработка со Парамаунт.“

Секретарките околу бирото избувнаа во честитки и навивачки извици покажувајќи кон Тејлор. Таа за срамено мавна со раката како тоа да не беше ништо.

На екранот, новинарот изгледаше нервозно што не доби никаков трач од актерот, барем не на таа тема. „Па, со сите тие улоги што ти се нудат, како знаеш која да ја одбереш?“

Џејсон ја прекрсти едната нога над другата и опуштено ја протегна едната рака зад каучот. Џемперот со „V“ израз кој го носеше ги истакна неговите широки раменици и мускулестото тело кое Тејлор знаеше дека се крие под него. Иако многу ретко одеше во кино, дури и таа го имаше гледано „Прекумерно“ и добро се сеќаваше на деталите од сцената со тушот каде ликот на Џејсон емотивно се потпира на сидот, дозволувајќи водата да ја измие крвта од жена му од неговото голо тело. Ниедна сцена со туш толку не ја погодила женската публика уште од времето кога „Психо“ беше популарен.

„Знаеш, Били, едноставно мораш да им веруваш на инстинктите“, Џејсон објасни како одговор на прашањето на репортерот. „Нешто светнува, нешто оживува во тебе – чувства кои можеби и не си знаел дека ги имаш – и одеднаш знаеш дека си ја нашол вистинската работа.“

Новинарот уште еднаш се подмести во столицата, возбуден поради отвореноста на која наиде кај Џејсон. „Кога сме веќе кај наоѓање на вистинската работа... веќе ја отвори мојата следна тема. Жени.“

Џејсон се насмеа и ги прекрсти рацете зад главата. „Сите вие сте исти. Сите ме прашувате за истата работа.“

„Можеш ли да нè обвиниш?“ праша новинарот со невина насмевка. „Се гледаше со супер модели, поп ѕвезди и голем дел од најубавите актерки во Холивуд.“ Џејсон кимаше паралелно со набројувањето на новинарот, видно горд на своите постигнувања.

„И мислам дека единствената работа која добива поголемо медиумско внимание од имињата на жените со кои се гледаш е брзината со која преминуваш од

една на друга. Да видиме, ти имашш...“ Новинарот престана да зборува и доби збунет израз на лицето додека пребаруваше по белешките кои ги имаше. „Ох, гледам дека под ставката 'возраст' твојот публицист пишал само дека си во твоите триесетти.“ Новинарот прашално го крена погледот кон Џејсон. Џејсон пак од друга страна, очигледно немаше што повеќе да додаде на таа тема.

По еден доста чуден момент на тишина, новинарот продолжи да притиска. „Претпоставувам дека моето прашање би било: Кога станува збор за жени, што точно бараш?“

Камерата го зумираше Џејсон, а Тејлор го гледаше додека тој одговараше како што тоа би можел да го направи само човек во негова позиција. „Мојата филозофија е дека врските треба да бидат третирали исто како и ново сценарио. Ако не може да ми го задржи вниманието после саат време, тогаш очигледно е дека не треба да трошам повеќе време на него.“

Тејлор ја подотвори устата од чистата и неприкриена ароганција на неговите зборови. Линда, која стоеше веднаш до неа, се навали и промрмори. „Ау – актерки, супер модели, кои и да се – ја жалам секоја жена која треба да го преболи.“

Тејлор се сврти кон Линда со жесток одговор на ова. „Ти се молам, после ова што го кажа – која било жена која би била доволно глупава за да излезе со него, не може да се жали откако неизбежно ќе биде повредена.“

„Тоа е малку преостро, не мислиш така?“

„Можеби. Но ти го кажувам ова – паметните жени не се гледаат со Џејсон Ендрус.“

Линда кимна додека се вртеше кон телевизорот. „Претпоставувам дека е така.“ Но за кратко, повторно се сврти кон Тејлор со ѓаволска насмевка. „Само што... ајде да видиме колку долго ќе те држи тој отпор откако ќе останеш насамо со него.“ Слушајќи го тоа, си-

те останати секретарки почнаа да се смеат во имплицитна согласност.

Тејлор предизвикувачки ја префрли косата преку рамото. Може да се каже дека сега за сега, Џејсон Ендрус не остави некој силен впечаток кај неа. „Те молам – сигурна сум дека во приватен живот тој човек не знае да направи ни еден нормален муабет.“

Линда подразмисли за ова. „Па добро тогаш, претпоставувам дека подобро би ти било да најдеш начин да го спречиш во зборувањето.“ И упати на Тејлор една будалеста насмевка. „Колку ти е голема туш кабината?“

Секретарките прснаа да се кикотат на цел глас. Тејлор за чудно чудо се зацрвени од зборовите на Линда. Мора да беше до температурата во канцеларијата која повторно стана неподносливо висока, помисли Тејлор со гнев. Сите тие пари, а фирмата не можеше ни да се помачи да вгради еден проклет пристоен климатизер.

Сфаќајќи дека повторно се лади мавтајќи со раката – и дека сите околу неа ја гледаат – Тејлор престана со ладењето и одмавна за да им даде знак да престанат да се кикотат. „Зарем немате некаква работа?“

Секретарките збунети од нејзиниот тон само се погледнаа. Таа пукна со прстите, свесна дека веќе изгуби доволно време на неважни работи утрото, и тргна назад кон својата канцеларија. Притоа се сопна од кутија со документи која беше оставена во ходникот. По една смешна точка на балансирање како циркузант на јаже, Тејлор успеа да се исправи. Погледна надолу нервозно. Глупава смрдлива кутија. Ја клоцна со штиклата.

Зад неа, секретарките уште похистерично се кикотеа.

Тејлор го измазни здолништето и се прибора, а потоа побрза кон безбедноста на својата канцеларија.

Додека одеше направи гестикулација кон предметот кој сите ги фасцинираше.

„И зошто воопшто имаме телевизор овде?“ праша, сакајќи ако ништо друго барем да го има последниот збор во фијаското. „Ова е адвокатска канцеларија!“

Линда ноншалантно ги крена рамениците. „Ова е Л.А.“

ТРИ

ТЕЈЛОР УШТЕ ЕДНАШ го провери часовникот на нејзиното биро иако тоа веќе беше десетти пат утрото.

11.07.

Нетрпеливо тропкаше со пенкалото.

Тој доцнеше.

Таа можеше да биде во судницата и да ги презентира своите докази во моментот.

Надежно го крена погледот кога Линда застапа на нејзината врата.

„Некој абер?“

Линда тажно одмавна со главата. Длабока депресија почна да ја зафаќа канцеларијата поради тоа што од актерот немаше ни трага ни глас до тој момент.

„Нема.“

Линда и Тејлор го повторија истиот дијалог уште неколкупати утрото, а исто така и попладнето. На Тејлор ѝ беше тешко да се концентрира на која било важна задача бидејќи го испразни целиот распоред за денот под претпоставка дека Џејсон Ендрус ќе се појави во некој момент. Па кога конечно дојде шест часот, таа почна да го пополнува нејзиниот формулар за тоа на што го потрошила времето во текот на денот, но немаше воопшто што да пише во него.